

ПРИКАЗНА СЪКРОВИЩНИЦА

ЧУДНИ ПРИКАЗКИ за ПОРАСТВАНЕ

Нели Маргаритова

СН[®]
СОФТПРЕС

Полицай Бретон

Полицай Бретон беше известен в целия квартал като строг пазител на реда. Рано сутрин прекосяваше улица „Оловна“ до оживеното кръстовище в центъра на града.

– Колко спретнат служител на закона! – възхищаваха се възрастните дами от опашката пред хлебарницата. – Каква походка! Каква осанка, изправен е като свещ!

– Бабо, полицаите свещени животни ли са? – попита на висок глас едно момченце. – От филмите знам, че трябва да се държим добре с тях и никой да не ги убива. Нали така било с кравите в Индия...

– Шшшт, искаш да те арестуват ли? – смъмри го баба му и сниши глас: – „Като свещ“ означава доста вдървен.

Истината е, че някои съседни се подиграваха на полицай Бретон зад гърба му.

– Прилича на картонена фигура. Как може да няма нито една гънка, нито едно петънце по панталона! Пък и тази коса над очите му! Как върши работата си, като не вижда половината неща?

Полицай Бретон имаше странный навик да носи полицейската си фуражка ниско нахлупена на главата. Това нямаше да е беда, ако не поддържаше много дълъг, гъст и сре-сан право надолу бретон. Така косата му плътно покриваше очите поне до половината. Ако не вирнеше брадичка, а той не го правеше често, виждаше единствено и само долната половина от света.

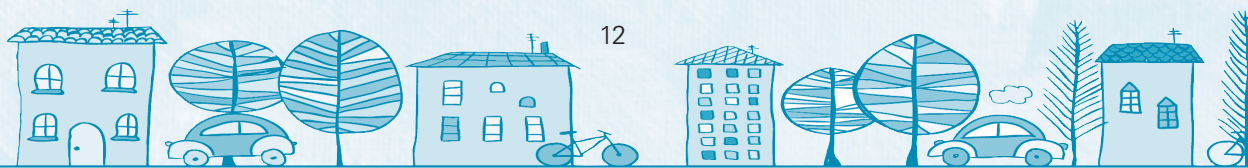
Сигурно сте съгласни, че всичко, което се намира долу и ниско, съвсем не е толкова забавно, колкото нещата нависоко. Какво ще виждате, ако скриете с длан горната половина на очите си? Тротоарни плочки. Кал, прах и дим от автомобилите. Смачкани дъвки и сухи листа. Обувки. Обувки. Обувки. Не е много приятно, нали?

А ако поставите ръката си отдолу, за да виждате само горната половина на света?

Ето едно облаче с бебешко краче! И друго, топнато във вечерния небесен конфитюр. Върховете на дърветата се подават между комините на къщите, а таванските прозорци вече светят. О, това трябва да е птиче гнездо, точно до пет-лето ветропоказател! Да не говорим за звездите нощем и за лястовиците на зазоряване! Чудни неща!

Полицай Бретон не познаваше цялото това великолепие. Даже напротив, съвсем рядко забелязваше нещо приятно, което го беше превърнало в един доста намусен и мълчалив човек. Но какво да се прави – ние, възрастните, умеем да измисляме разнообразни начини да се натъжаваме сами.

Всяка сутрин полицай Бретон изкачваше стълбичката към полицейската кабинка над оживеното градско кръстовище. Сядаше между шестте стъкла и вперваше поглед в потока от автомобили под краката си. От време на време щракваше едно копче, с което сменяше светлините на светофара, за да даде път на линейка или на пожарна кола. Това беше цялата му работа.

– Онзи човек горе май дори не мигва – гадаеха минувачите.

– Сигурно взема специално хапче за немърдане – хихикаха хлапетата от близкото училище.

– Глупости – внасяха яснота по-големите, – с този бретон може да проспие целия ден и никой да не забележи. Светофарът така и така си работи без него.

– Хайде, звънецът би, прибирайте се в час! – прекъсваше ги леля Серафима, училищната помощница, която почистваше двора след голямото междучасие. Беше вечно усмихната, пъргава и мъничко потайна. Всеки се чудеше как се справя с планините от боклуци след юнашкото хрупане в десет сутринта.

– Има пръсти от вятър – казваше за нея директорът на училището. – Помита всичко за нула време.

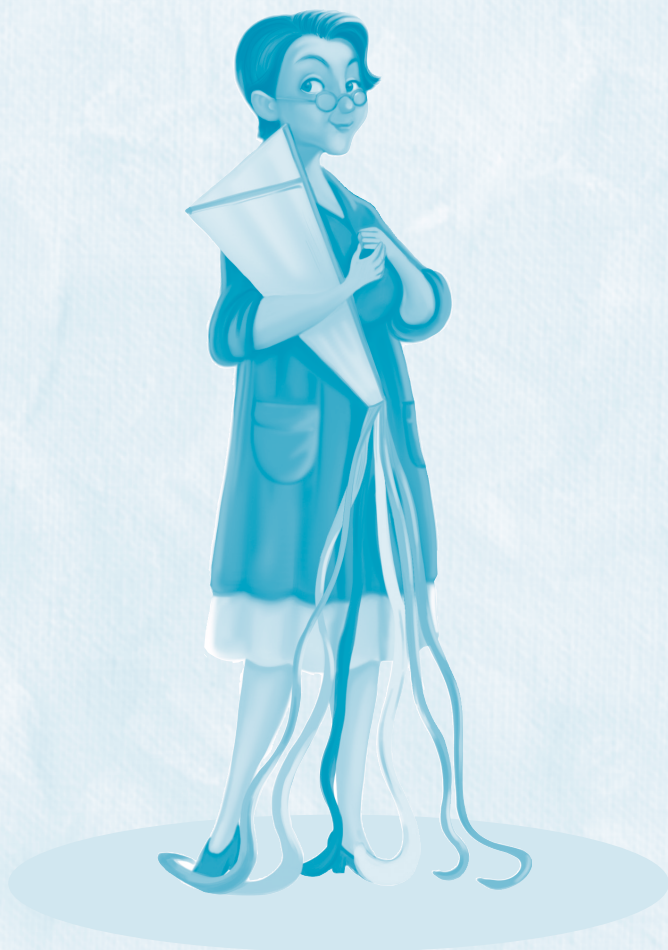
И сигурно беше така. Умееше да прави куп забавни неща, заради което децата много я обичаха. Подтичваше насамнатам из двора в сивата си престилка и умееше да ги забавлява по всевъзможни начини. Играеше дама, беше първокласен вратар и знаеше как да изсвири Котешкия марш с треньорската свирка. Наскоро бе донесла отнякъде огромно пъстро хвърчило, което всички в училището се надпреварваха да пускат.

– Пазете ни хвърчилото, лелю Серафима! – молеха децата и го връзваха бързешком за оградата. Тичаха в класните стаи, а вятърът го подемаше и по някакъв странен каприз на въздушните течения го държеше високо над старата сграда. Цялото бе в цветовете на дъгата, така че красеше и най-тъжното облачно небе.

– Разбира се, че ще го пазя – уверяваше ги леля Серафима, докато събираше хартийки, станиолчета и чашки. Разменяше по дума с някого от близката автобусна спир-

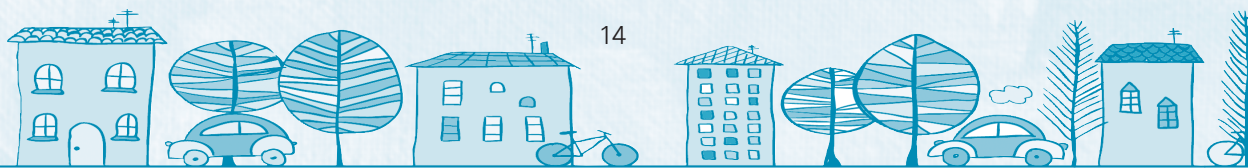

ка, изхвърляше боклука и накрая сядаше на пейката, за да разplete връвчицата на хвърчилото или просто да му се любува.

Отсреща, в полицейската кабинка, полицай Бретон нямаше как да забележи хвърчилото. Нали гледаше все надолу – към потока от автомобили, а и в днешния ден най-вероятно съвсем не би му обърнал внимание.

От сутринта всичко бе тръгнало накриво. Още щом отвори вратата на стъклената си къщичка, застина.

„Сигурно съм забравил отворен прозорец снощи“ – беше първото, което си помисли. Огледа се, но не забеляза нищо нередно.

Под стъклото, точно до копчето, с което превключваше светофара, стърчеше малък зелен плик. Ако беше открил малък зелен алигатор, навярно нямаше да се учуди толкова. Освен необичайния цвят пликът си изглеждаше напълно нормален. Само дето нямаше получател. *Моля, отворете!* – пишеше върху зелената хартия.

Полицай Бретон не обичаше изненадите. Предпочиташе времето да се точи скучно и еднообразно, без някакъв си там странен зелен плик да се мъдри в собствената му полицейска кабинка. Повъртя го в ръце, помириса, помисли и накрая внимателно разряза едната страна. Отвътре се подаде бяло листче.

Моля ви, хранете врабчетата на улица „Оловна“ – пишеше на него.

„Това трябва да е някаква шега! – каза си той. – Или може би грешка!“ Да, със сигурност беше грешка.

„Какво общо имам аз с врабчетата? Такива едни шумни, само вдигат врява и подскачат. Откъде накъде точно аз да ги храня!“

Понечи да хвърли писмото в коша, когато погледът му попадна върху ятото пухкави топчици отсреща. И преди беше виждал леля Серафима (през междучасието децата крещяха името ѝ на всеки две минути) да троши остатъците от кифлички и гевреци.

– Врабците – натърти ядосано. – НЕ СА МОЯ РАБОТА!

Дали му се стори, или не, но в този момент Серафима му махна. „Сигурно поздравява някого от спирката – помисли си той. – Да, явно ми се е сторило.“

Накрая полицаѝ Бретон реши да забрави за писмото. Чакаше го напрегнат ден. Автомобилите фучаха под краката му. Светофарът сменяше светлините си и само роякът вработата около жената отсреща напомняше за странното писмо. Времето напредваше. Следобед слънцето напече през стъклата на полицейската кабинка. Усети, че го наляга дрямка, и...

Когато се събуди, разбра, че е минало много време. Мракът бързо прилапваше профучаващите нарядко автомобили. Не се виждаха пешеходци. Единствено жената с метлата отсреща все още се моташе около нещо, което от това разстояние не се виждаше добре. Може би беше въженце или нещо друго, завързано за оградата на училищния двор. Полицаѝ Бретон не се запита какво. Не го интересуваха чуждите работи, а и беше време да се прибира.

– Ех, ама съм и аз един! – ядоса се на себе си. – Как можях да заспя! Добре, че не е минавала линейка или пожарна този следобед!

Бавно се изправи, приглади напред косата си и нахлупи ниско фуражката. Отвори вратата. Отвън го лъхна хлад с мирис на бензин. Стълбичката под краката му едва се виждаше. Под нея ивицата трева съвсем се мерзелееше в тъмното. Погледна към пустите тротоари и големите жълти кръгове на уличните лампи. Това, което полицаѝ Бретон не можеше да види, бе великолепното теменужено небе над улица „Оловна“.

Жалко. Жалко. Жалко. Жалко.

Направи крачка, после втора. Аха-а-а-х, изплъзна се една прозявка и в този момент...

В много приказки на това място авторът измисля я бананова обелка, я динена кора. Но тъй като настоящата история е съвсем истинска, ще ви кажа само, че човек, който върви съвършено изправен, а бретонът му покрива полови-

